

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 48.

Femte Session.

20de Møde.

Tirsdagen den 1. November.

(Fortf.)

Sage (fortsat): Jeg troer, at den ærede Minister har været lidt haard imod Embedsmændene paa Island og Færøerne; jeg synes virkelig, at de have ligesaa meget Krav paa at faae Erskaining for de høiere Kornpriser, som Embedsmændene her have, thi Kornet vil blive dem endnu dyrere, og jeg haaber, at naar Sagen kommer nærmere under Behandling, vil der blive taget Hensyn hertil. Jeg er ganske enig med den ærede Rigsdagsmand fra Holbek Amt, at man burde give Tillægget, om ikke maanedsviis, saa dog kvartalsviis, for derved at see, hvorlænge den nærværende Tid varer, da det dog er muligt, at Prisen kan formindskes saaledes, at Tillægget, der behøves, ikke er saa stort som det foreslaaede. Den ærede Minister har anført, at vor finantsele Tilstand er saameget slettere end i 1847, og at dette vanskeliggjør os Sagen. Det kan imidlertid ikke afholde os fra at gjøre, hvad der er ret og nødvendigt. Pengene maae vi skaffe, naar de virkelig behøves. Jeg kan ikke nægte, at jeg troer, Finantsernes Tilstand havde været en ganske anden, dersom vi allerede tidligere vare komne ind paa at omfordele vore Statter — Noget, som jeg saa ofte har taget mig den Frihed at omtale, og som jeg ogsaa denne Gang, nægtet jeg reskterer, at Thinget finder det fedeligt, med saa Ord skal omtale — og derved havde udviklet Landets Kræfter saaledes, at vi paa andre Maader havde bragt Finantserne i en mere blomstrende Tilstand. Dersom dette havde staaet feil, saa havde den ærede Finantsminister jo altid havt den Plan i Baghaanden,

som han engang har bebudet, men taget tilbage, den saa ofte omtalte Indkomstskat. At denne Plan ikke blev sat i værk tidligere, havde, som jeg troer, sin første Grund i, at alle saakaldte for n e m m e Folk vare meget imod den, men vi komme dog dertil inden Enden, og jeg troer, at den Vel, vi nu gaae, er ganske vel stikket til at tvinge os til at tage imod Indkomstskatten. Jeg længts efter den, ikke for Skattens Skyld, men for den Leilighed, den vil give os til at affaase andre Statter, som nu ere vor Udvikling overordentlig meget til Hinder.

Finantsministeren: Hvad angaaer det sidste Punkt, som den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, omtalte, da troer jeg, at han befinder sig i temmelig Vildfarelse. Der har ikke været Spørgsmaal om at paalægge en Indkomstskat, for dermed i nogen væsentlig Grad at afløse andre Statter. (Høje: Ja, det er Feilen!) Det er netop det Rigtige ved en Indkomstskat, at den kun skal tjene til at supplere andre Statter, men den skal ikke erstatte dem. Jeg veed imidlertid vel, at det er Hovedforskjellen mellem mig og Mange af dem, der med mig ville stemme for en Indkomstskat, at disse kun ville gjøre det under den Betingelse, at den skulde afløse andre Statter, navnlig Hartkornsskatten (Nei! Nei!), og det er Noget, jeg for mit Bedkommende ikke gaaer ind paa. En Indkomstskat passer her i Landet og vil efter min Formening blive nødvendig, men kun som et Supplement til de bestaaende Statter, og den vil heller ikke komme, for der er stærk Trang dertil tilstede; thi det bliver umuligt at enes om den for. Den bliver da indført, ikke paa den Maade, som Mange, eller maaskee de Fleste, vilde ansee for den rigtige; men paa den Maade, som den,